

Dødsfald Af KjFr

Ken Gudman, trommeslager, København, er død, 55 år. Ken Gudman begyndte at spille trommer som 13-årig, og han var få år senere den mest signifikante trommeslager på den danske pigtråds- og beatmusik-scene. Det var først og fremmest som medlem af gruppen The Defenders, at han årene 1962-66 fik synliggjort sig med et dynamisk, veloplagt og energiladet spil. Derefter spillede han med Melvis and his Gentlemen, og i slutningen af 1960'erne udgjorde han en trediedel af tidens toneangivende syrerock-band, Young Flowers. I 1970'erne var Ken Gudman medlem af Culpeper's Orchard, Mo-I-Rana og Savage Rose, og han blev en flittig benyttet studiemusiker for blandt andet Sebastian og Kim Larsen.

Senere har han gjort sig en del bemærket på den københavnske blues-scene, bl.a. på spillestederne Drop Inn og Mojo, og han har i mange år haft et fast trio-samarbejde med et par andre beat-veteraner, sangeren og guitaristen Stig Møller og bassisten Peter Ingemann.

Sidste år kunne Ken Gudman endvidere opleves med de gendannede Young Flowers, og da Røde Mor drog ud på sit 25 års jubilæums »rollator-show«, var Ken Gudman - helt oplagt - hidkaldt som et naturligt supplement til trommesektionen.

I aften kl. 21.03 tegner Erik Kramhøj på DR P4 et portræt af Ken Gudman.

Information 19, sept 2003

Altid menneske aldrig maskine

Ken Gudman, dansk rocks svar på Charlie Watts, er død, men snesevis af banebrydende danske albums vidner om hans betydning og stamina

Af Torben Bille

Nekrolog

Da Bjørn Uglebjerg døde i 1994 var det nærliggende og musikalsk præcist at skrive, at dansk rocks svar på Ringo Starr var død. Nu er endnu en førstegenerationsrocker blevet medlem af det alt for store og alt for hurtigt voksende husorkester i rockens Hall of Fame. Med Ken Gudman dør også dansk rocks pendant til Charlie Watts. Som Stig Møller sagde engang, da han havde Ken bag sig: »Det er som at spille med gud, mand.«

Han var nemlig urokkeligheden selv, som han sad der bag Ludwig-tønderne, som han aldrig slog buldrende tomme. Det så så enkelt ud, det han gjorde, men timing var hans mellemnavn. Og pålidelighed.

Ken Gudman var nok trommeslager af kald, men det var også hans arbejde, og da han ikke var faglært i nogen anden metier, og pension var et fremmedord, holdt han fast; også i trange tider som i 80'erne, hvor maskiner og taktholdere truede med at udkonkurrere kød og blod. Gudman rettede ikke ind. Han trak ud til siden og ventede på, at de nye tider skulle drive over. Det gjorde de som bekendt ikke, men han oplevede i sine sidste år fornyet respekt. Både for hvad han kunne nu og for det han havde været rygrad i engang.

Knægten fra Randersgade Skole på Østerbro havde en sanglærer, der hed Erik Moseholm. Han var nu mest til jazz, så det blev på 'fritten' på Trianglen, at den unge Ken først pryglede livet frem i en sagesløs lille-tromme.

Piger og pop

Inden nogen have nået at fortælle ham, at han skulle se sig for, var han i foråret 1962 kommet med i The Defenders, et purungt band, der var ude efter pop og piger.

Begge dele var i rigeligere mål tilstede i The Danish Sharks, som fik Gudman som medlem i efteråret 1963. Her fik han sin pladedebut med »Shaking the Battle Hymn,« der toppede Ti Vi Ka' Li'-hitlisten i ugevis. Ken var 15, og bandet deltog i revyen Sextase og familiepornofilmen Villa Vennely. Der var ingen genregrænser eller forskrækkede miner, og Ken åd det hele, men ikke råt. Året efter var han tilbage i det musikalsk mere udfordrende miljø i The Defenders, som for 60'erne blev hvad Gasolin var for 70'erne.

Da guitaristen Jens Dahl og Gudman var begyndt både at få smag for den nye beatmusik fra især England og den sjovere tobak, gik de sammen med bassisten og sangeren Peter Ingemann om Young Flowers, der stod fadder til psykedelisk rock i Danmark. Forbilledet var klart Cream, men mens gruppen nok manglede en forsanger, havde den et instrumentalt potentiale, som aldrig rigtig forløstes på plader. Live var trioen derimod til at blive syret i hovedet af. Det hørte man senest for et par sæsoner siden, da bandet fik visne blomster til at springe ud ved Brøndby Pop Clubs jubilæumsfest.

Hund efter gode sange

Hver form har sin tid, og da Gudman altid har været en hund efter gode sange faldt det ham naturligt at komme med i Culpeper's Orchard, Cy Nicklins hjertesmertebarn. Sammen med bassisten Michael Friis (som han senere kom til at spille tæt sammen med on & off og guitaristen Nils Henriksen fandt Gudman ind i en lavere puls, der klædte hans spil.

Samtidig var han blevet efterspurgt som studiemusiker. Blandt de talrige, han indspillede med først i 70'erne, kan nævnes Benny Holst, hvis to første lp'er han giver saft og bund. Samt Sebastian, som via Gudmans partner in crime Peter Thorup brugte trommeslageren på bl.a. Ulvehøjen samt ikke mindst »Måske Ku' Vi.«

Det er ingen hemmelighed, at Gudman ikke stod bagest ved livets dessertbuffet. Han nød, og han skulle ikke nødes. Han sparede sig ikke, og nogen vil mene, at han var for god til at ende som en elefantøllet kliché. Kritikerne lå i nogen grad under for et optisk bedrag. Gudman valgte selv. Han var ingen stakkels. Og hans faglige stolthed overvandt al modgang, indtil kræften kom pludseligt og definitivt.

Hans generalieblad rummer job for alt og alle fra Svend Nicolajsens Orkester (jo!) til Savage Rose, og han skulle selv presses til at nævne favoritter – man fornærmer jo ikke arbejdsgivere – men mon ikke arbejdet med Trille stod hans hjerte nærmest.

Her fik Gudman, der ikke var nogen særlig blød mand, fintunet sin rytmiske finfølelse, så det er til at høre, hvad han mente, da han til Ebbe Rossander i Musikeren i marts sagde: »Jeg skal være der. Ikke for meget, ikke for lidt, men hele tiden.«

Nu er han der ikke mere. Og det er næsten ikke til at bære.